

РЕШЕНИЕ

гр. София, г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 09.07.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова
ЧЛЕНОВЕ: Мирослава Керимова
Доброслав Руков

като разгледа дело номер **3786** по описа за **2010** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл.208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по касационна жалба на Държавна агенция „Национална сигурност“ /ДА „НС“/ срещу решение /без номер/ от 19.11.2009 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 5106/2009 г. на Софийски Районен Съд – Наказателна колегия, 17 състав, с което е изменено наказателно постановление /НП/ № ДФР/НП-18/06.04.2009 г., издадено от Председателя на ДА „НС“, в частта, в която е намален размера на наложената имуществена санкция.

С посоченото НП на „А. 2.“ О. на основание чл. 23, ал. 4, във връзка с ал.1 от Закона за мерките срещу изпирането на пари /ЗМИП/ е наложена „имуществена санкция“ в размер на 5000 лева.

В жалбите е посочено, че решението на СРС-НК е неправилно, поради нарушение на материалния закон и необоснованост.

В проведеното по делото открито заседание, касаторът ДА „НС“, чрез юрисконсулт Хубанова поддържа подадената жалба.

Ответникът по касационната жалба, чрез адвокат Б., намира същата за неоснователна и счита, че следва да бъде отхвърлена.

Представителят на С. счита жалбата на ДА „НС“ по същество за неоснователна.

Административен Съд С. – град, XII касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на

пълномощника на ответника и на представителя на С. и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заповед № ЗДФР-31/30.07.2008 г. на Директора на Дирекция „Финансово разузнаване“ при ДА „НС“ е наредено извършване на проверка на „А. 2.“ ЕООД по ЗМИП. В хода на проверката са прегледани множество документи и книга и са констатирани нарушения на разпоредбите на ЗМИП, касаещи попълване на декларация за произход на средства при извършени плащания в брой, когато стойността на сделката е над 30 000 лева.

Установено е, че на 08.05.2007 г. в гр. С., местност Кръстова вода, ул. Околовръстен път е сключен договор за покупко-продажба на автомобил марка „Ланд Ровер“, модел „Рейндж Ровер“ между А. 2. О., представлявано от Мартин Велинов Райчев, продавач и „Кадена Инвест Лимитид“ - клон България О., Булстат *, представлявано от Г М В, купувач. За извършената доставка е издадена фактура № *60/08.05.2007 г., където е вписан начин на плащане в брой. На касата на дружеството са внесени 111 600,00 лева. За извършеното плащане в брой „А. 2.“ О. е било длъжно, съгласно разпоредбата на чл. 11а, ал.1 от ЗМИП да уведоми Агенцията за финансово разузнаване. Сроковете и реда за уведомяване са са посочени в чл. 16, ал. 1 и ал. 3 от ППЗМИП.

За констатираното нарушение е издаден акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 81/99-11/07.01.2009 г., връчен на представляващия търговеца на 07.01.2009 г. На 14.01.2009 г. са постъпили писмени възражения от страна на „А. 2.“ О.. Въз основа на съставения АУАН е издадено и оспореното НП.

С Районен Съд, обсъждайки събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства е направил извод, че нарушението наистина е извършено, но размерът на наложената имуществена санкция е определен, като не са взети предвид смегчаващите отговорността обстоятелства. С оспореното решение размерът на санкцията е намален до възможния минимум от 2000 лева.

Административен Съд С. – град, XII касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: По делото е приложена разписка, от която е видно, че решението на СРС е съобщено на Държавна агенция „Национална сигурност“ на 20.04.2010 г. Жалбата е подадена чрез СРС на 04.05.2010 г./вх. № 14178/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен нея. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъдат разгледана.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН, по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго. Тъй като в ЗАНН липсват изрични норми, уреждащи въпросите на погасителната давност, субсидиарно приложение следва да намери чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, съгласно който, наказателното преследване се изключва по давност, когато не е възбудено в продължение на две години, в случаите, извън хипотезите по т.т. 1, 2, 3, 4 на същия текст. Текстът на чл. 81, ал. 2 от НК постановява, че давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо лицето, срещу

което е насочено преследването. След свършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност. На основание чл. 81, ал. 3 от НК, независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора двугодишния срок по чл. 81, ал. 1, т. 5 НК. Следователно, срокът на така определената абсолютна давност е три години. Предвид датата на извършване на административното нарушение, така както е определена от наказващия орган – 08.05.2007 г. този срок е изтекъл на 08.05.2010 г. С изтичането на давността, предвидена в чл. 81, ал. 3, във връзка чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК е погасена административнонаказателната отговорност на жалбоподателя за процесното административно нарушение, поради което е производството по делото следва да се прекрати на основание чл. 24, ал. 1, т. 3 от НПК. Съгласно ал. 2 от същата разпоредба, в случаите по ал. 1, т. 2, 3 и 9 наказателното производство не се прекратява, ако обвиняемият или подсъдимият, респективно сочения за нарушител направи искане то да продължи.

В проведеното по делото открито заседание, „А. 2.” О., чрез упълномощения от него адвокат Б. е направил изрично изявление за това производството да продължи, поради което касационната инстанция следва да разгледа жалбата по същество.

Със ЗМИП се регулира специфичен кръг обществени отношения, свързани с превенция на използването на финансовата система за целите на изпирането на пари. В закона са очертани ясни критерии на понятието изпиране на пари, като в най-общия случай, това е преобразуването или прехвърлянето на имущество, придобито от престъпна дейност или от акт на участие в такава дейност, за да бъде укрит или прикрит незаконният произход на имуществото или за да се подпомогне лице, което участва в извършването на такова действие с цел да избегне правните последици от своето деяние. За частно-правните субекти са създадени конкретни задължения, чието неизпълнение е свързано с налагането на значителни по размер санкции.

Степента на обществена опасност, на едно и също административно нарушение е в пряка връзка с развитието на обществените отношения, които то накърнява, в даден исторически момент. Това означава, че тя не е нещо неизменно, поради което съобразно характера на това деяние и неговото отрицателно значение за държавното управление, линията на наказателната политика ще се насочи, към налагането на по-строги или по-леки наказания. Именно видът и размерът на наказанието се явяват проекция на тази политика. Те са функция на значимостта на нарушението за държавния ред и степента му на обществената опасност.

В конкретно разглеждания случай, в чл. 23, ал. 4 от ЗМИП е предвидено, че когато нарушението по ал. 1, 2 и 3 е извършено от едноличен търговец или юридическо лице, се налага имуществена санкция от 2000 до 50 000 лева. Това наказание, изразяващо се в засягането на имуществената сфера на сочения за нарушител, е със значителен размер в сравнение с повечето наказания, предвидени в други закони. Очевидно волята на държавата е насочена, не само към това да предупреди и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред, но най-вече към въздействие и предупреждение на други лица да не вършат подобни нарушения, предвид на значимостта на засегнатите, посредством нарушението, обществени отношения. В случая е важно, че посредством действията, определени като „изпиране на пари” се засяга финансовата система на държавата и се създават благоприятни условия за развитие и действие на различни престъпни организации, чиято дейност без съмнение оказва неблагоприятно влияние върху обществото. Вредните последици от неспазването на тези норми, биха могли да

имат значителен по обем вреден ефект.

По посочените съображения касационната инстанция намира, че наложеното административно наказание имуществена санкция в размер на 5000 лева е определено правилно. Същото е малко над законовия минимум от 2000 лева, но далече под максимума от 50 000 лева. Следва да се вземе предвид, че отразените в протокола от извършената проверка нарушения не са едно, а две, като размерът на платените по сделките суми е над 200 000 лева общо.

Във връзка с изложеното следва да се приеме, че намалявайки размера на определената санкция, СРС е постановил незаконосъобразно решение, което следва да бъде отменено, като се потвърди, издаденото от Председателя на ДА „НС” наказателно постановление.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, **Административен Съд С. – град, XII касационен състав,**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение /без номер/ от 19.11.2009 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 5106/2009 г. на С Районен Съд – Наказателна колегия, 17 състав, като вместо него постановява,

ПОТВЪРЖДАВА изцяло наказателно постановление № ДФР/НП-18/06.04.2009 г., издадено от Председателя на ДА „НС”, с което на „А. 2.” О. на основание чл. 23, ал. 4, във връзка с ал. 1 от Закона за мерките срещу изпирането на пари е наложена „имуществена санкция” в размер на 5000 лева.

Решението е окончателно.